

захванялъ е да излезе отъ юний 1871 год. излѣзли сж всичко 6 броя, folio, 4 страници; 2) *Будилникъ*, вѣстникъ сатиристически и юмористически, редакторъ Х. Петковъ (сжшия Хр. Ботевъ) излазаялъ 3 месѣца въ Букурещъ отъ 1 май 1873 год. излѣзли сж само 4 броя на форматъ, folio, 4 страници; 3) *Знаме*, вѣстникъ политически и книжовенъ, излазаялъ веднѣжъ въ седмицата отъ 1874 год. декемрий, folio, 4 страници, излѣзли всичко 27 броя.

Въ своитѣ газетни статии, както въ „Дума,“ тѣй и въ „Знаме,“ Ботевъ е прокарвалъ идеята за необходимостта на една кървава революция, извънъ която е немислимо освобождението на България. На Турция той е гледалъ като на една държава безъ бѣдѣще, която нѣма животъ, която е трупъ на смъртенъ одъръ и която никакви срѣдства не могатъ да излѣкуватъ. Напрасно съвѣтватъ Турция да прави разни реформи и дуализмъ, като послѣдни рецепти за излѣкуване; тия ще и послужатъ само за една спокойна смъртъ. Ботевъ е отчаянъ отъ минжлото на Българитѣ, отъ тѣхния исторически животъ, но той не е отчаянъ отъ сегашното и отъ бѣдѣщето на България. Въ всеко врѣме „когато варваринтъ е нагазвалъ огнището му, българинтъ е оставялъ ралото и сърпа, гегата и кавала, хвашалъ е бащина сабя, братова пушка и съ дружина вѣрна зговорна отивалъ е въ Стара-Планина да мѣсти за обиди отъ турци и чорбаджи и да имъ отнема грабено имане, да пази село и сиромаси. „И днесъ, каже Ботевъ, слѣдъ толкова и при такива страдания българинтъ прѣдъ зори провиква се отъ къщата си, пѣе отходна молитва на Турция, на робството, проклина своето минжло, което е мрачно, и той го мрази, своето настояще, което е тежко и горчиво и вика: бѣдѣщето ми, бѣдѣщето ми.“

Ботева не задоволява и рѣшението на българския черк. въпросъ. Споредъ него, народтъ не останялъ доволенъ отъ края му, защото не е въ туй неговата свобода. Народтъ видя, че вмѣсто гръцкото духовенство иде друго, което иска сжшитѣ права и властъ. Сега вече въпросътъ се обръща на друга страна — политическа. На сцената на Балканския театръ се появява друга пиеса за освобождението на България. Ботевъ вѣрва, че е възможно да се уреди една федерация на Балканския Полуостровъ, особенно съ Сърбия, но ако честнитѣ и умни сърби въстанжтъ противъ клеветитѣ на всевъзможни Милошъ Милоевичеви.

Единъ отъ революционнитѣ публицисти е и Ст. Заимовъ, авторъ на нѣколкото книги „Минжлото,“ който е издавалъ „*Мижалъ*“